

🎵🎵🎵🎵~♥️🎵🎵 🎵🎵 🎵🎵 🎵🎵 ♥️♥️🎵🎵🎵🎵~🎵🎵

Ve spletitých uličkách Malé Strany,  
toulám se z důvodu toho jediného,  
že dobré karty zase budou dány,  
do mého života dlouze šedivého...

Z jasné oblohy pár kapek padá,  
k zemi, co do nohou už zebe,  
snad dostane se mi dobrá rada,  
jak zažívat tady barevnost nebe...

Když ze šedých ulic a událostí,  
stanou se objekty v barvě duhy,  
pak dostaví se i pocity radosti,  
už nebudou dny jeden jako druhý...

Všechny barvy se mohou prolínat,  
do života s krůpějemi toho štěstí,  
nebude třeba už jenom vzpomínat,  
na to, co osud směl dosud nésti...

-----

🎵🎵🎵🎵~•\*🎵🎵•\*🎵🎵\*•\*🎵🎵\*♥️🎵🎵🎵🎵~

Horoskop sliboval, mobil vyzváněl,  
zpráv přicházelo skoro nepočítaně,  
snad velký kus štěstí nás doháněl,  
když vzájemně hrály se naše dlaně...

I Sluníčko na obloze se snažilo,  
svou troškou do mlýna přispět,  
přestože dnes hrálo, tak nepálilo,  
jen zkrášlit chtělo ten náš svět...

Z mnohých tváří úsměvy září,  
snad vrací se lidskost do nich,  
přestože ten měsíc v kalendáři,  
sám o sobě nevyvolá lidí smích...

Přichází nejspíš ono lidí odhodlání,  
konečně svět k lepšímu přizpůsobit,  
plnit si vzájemně svoje dobrá přání,  
i snažit se jeden druhého pochopit...

Že by Úplněk svou silou zapracoval?,  
a zklidnění do duší nám on přinášel?,  
abychom šli rádi zas o kousek dál,

kde by každý vzájemnou úctu našel...



Spousta problémů přináší trápení,  
s mračením vypadají ještě těžší,  
podporu a úsměv mnozí lidé ocení,  
pak najednou řešení vypadá lehčí...

Kdyby víc vstřícnosti a odhodlání,  
už delší čas mezi lidmi působilo,  
neměly by smutky dlouhé trvání,  
ledy na srdci by to mnohým rozbilo...

Nač tedy vcházet do dne se zařatými,  
zuby, za nimiž úsměv často nebývá,  
když můžeme být k sobě laskavými,  
i v čase, kdy důvod možná chybívá...

Jsme-li lidmi, tak bychom měli znát,  
jak chovat se ke svým nejbližším,  
dát jim též to krásné v nás poznat,  
třebaže někdy v čase pro nás těžším...

Jako bumerang se potom vrací,  
vlídnost s úsměvem do tváří,  
křečovitost se ze svalů vytrácí,  
a splněná přání se v očích září...



Romantickou procházka asi nebyla,  
mezi loužemi po cestě plné bláta,  
přesto potěšení nám zas způsobila,  
jako by byla kobercem Slunce zlata...

Místo drahokamů se leskly kameny,  
na travinách perly z kapek deště,  
asi zaznamenali jsme ty proměny,  
když oči se nám rozzářily ještě...

Při pohledu na listí plující po vodě,  
jak loďky, co míří domů do přístavu,  
kde nic není ponecháno té náhodě,  
tam každý má o cíli jasnou představu...

Každá z lodí, která dopluje kam má,

je vítaná, když zakotvit se zvládne,  
ale člověk, který své "doma" nemá,  
ten neříká, že doplutí je právě snadné...

Snad stačí jen pořádně pozorovat,  
které místo by mohlo jednou být,  
tím, kam by se člověk vracel rád,  
kde chtěl by svůj vlastní život žít...

~~~~~  
♪♪ ♡ ♪♪ ❀ ❀ ♪♪ ♡ ♪♪ ❀ ❀ ♪♪ ♡ ♪♪ ❀

Sám a sám jako na pustém ostrově,  
občas si člověk mezi lidmi připadá,  
když nemá chuť přemýšlet o slově,  
které se mu v tu chvíli nedostává...

Když neslyší věty, které by tak rád,  
zrovna v tom čase právě dostával,  
a nemá komu by mohl naslouchat,  
má pocit, jako by partii prohrával...

Snad rozzáří se při svém probuzení,  
když leccos už pomaloučku vzdával,  
když pobere ho opět jemné pohlazení,  
bez něhož do chmurů se už propadal...

Bez lidské něhy je děsně těžké žítí,  
bez všech těch drobných pozorností,  
pokud je člověk dost často pak necítí,  
mívá strach z přítomnosti i budoucnosti...

Přijde-li nová šance na možné spojení,  
dvou ostrůvků s těmi jejich trosečníky,  
by mohli být tím nečekaným propojení,  
pak nastane čas na příjemné zvyky...

~~~~~2.

لڤئڤڤڤ ❀~:) •\*للا•\*للا\*•للا\*• :) ♡لڤئڤڤ ❀~♡

لڤئڤڤ ❀~:) •\*للا•\*للا\*•للا\*• :) ♡لڤئڤڤ ❀~♡

Začátek dne se zeleným čajem,  
v oné recepci dnes rozdáváném,  
možná je ta společnost rájem,  
ve dni dnešním popršeném...

Čaj zahřeje nejen zmrzlé ruce,  
lidská ochota náhle jinak těší,

vesele může se roztlouci srdce,  
když člověk člověka jen potěší...

V nevlídném dni deštivém,  
je příjemné potkat milé lidi,  
pak stačí se hřát úsměvem,  
co se ne všude dnes vidí...

Proč nemohou být všichni vstřícní?,  
když někde to takhle snadno jde,  
asi to kazí ti lidé, co jsou nepřejícní,  
s nimiž po dobrém se často nevyjde...

-----  
♪♪ ♡ ♪♪ ❀ ❀ ♪♪ ♡ ♪♪ ❀ ❀ ♪♪ ♡ ♪♪ ❀

Původně jsem s Tebou včera chtěla,  
prožívat jeden z večerů kouzelných,  
kdy bych Tvoje slova slyšet směla,  
a cítit při tom něhu dlaní těch Tvých...

Pak pokryla se obloha mrakem černým,  
a venku hustěji pršet najednou začalo,  
sama jsem zůstala opět v pokoji temným,  
a jen se mi po tom všem docela stýskalo...

Ani Luna na obloze neplála,  
tak jako jindy noc prosvěcuje,  
já se zas samoty tady bála,  
ten divný pocit duši zahlcuje...

Možná proto se mi sen nezdál,  
že nemohla jsem v noci spát,  
kvůli tomu žes' mne tu nechal,  
jen ve tmě na Tebe vzpomínat...

Třeba to dnes bude docela jinačí,  
a černé myšlenky mne nenapadnou,  
když kolo náhod se právě roztáčí,  
snad i pro nás šťastná čísla padnou...

-----  
•\*♪♪.•\*♪♪ \*♪♪\*• :) •\*♪♪.•\*♪♪ \*♪♪\*• :)

Krůpěje deště vše kolem máčí,  
rozpíjí obrazy křídou malované,  
ani divák je prohlédnout nestačí,  
zůstanou v tajnosti nepoznané...

Co když v nich bylo poselství?,  
o tom, co je teď tolik potřebné?,  
jak utužit mezi lidmi přátelství,  
když zůstává skryto to toužebné???

Rozpustí déšť také duší sevření?,  
aby na povrch touhy vyplavaly?,  
vždyť na tom přeci vůbec nic není,  
na snech, co se nám často zdály...

Není na tom nic zakázáno,  
a přesto se tím lidé nechlubí,  
co by chtěli, by jim bylo přáno,  
raději schovají jazykem za zuby...

Pak málokteré jejich tajné přání,  
má šanci na svoje uskutečnění,  
a čeká na každého z nás odhodlání,  
kdy tajnost v nahlas řečené změní...

-----  
♥☀️♥,.\*..\*.\*.♥🌸خج🌸.\*..\*.\*..♥☀️♥,.\*..\*.\*.♥

Slibovals´mi hory, doly, hluboké lesy,  
ale nic z toho jsem ještě nedostala,  
často se ve tmě ptám: "kde asi jsi?",  
proč kometa naděje ještě nepřistála...

Proč přicházíš v dobách nepravidelných,  
když nemám chuť mluvit, chceš povídat,  
o hýčkáni i dobách těch tak strašidelných,  
o nichž si často musím nechávat jen zdát...

Když nečekám Tě a nervozita stoupá,  
Tvůj příchod podivné cukání nepřeruší,  
pak tisknu se k Tobě, a výčitka hloupá,  
zas rozklepaností mi zahalí celou duši...

Nedám už na slibování a vše budu chtít,  
ne někdy příště, ale raději už teď hned,  
abys mne řečmi radši nemohl tak šidit,  
ani zkoušet prorůžověť pohled na svět...

-----  
🌸خج🌸~.\*.♪♪.\*.♪♪\*.\*.♪♪\*.\*.🌸خج🌸~

Hledala jsem zrnko malého prachu,  
co před časem z hvězd sám padal,

tentokrát jenom s kapkou strachu,